

Vyrovnačím komisař bance Z. hlasovací právo ve vyrovnačím řízení nepřiznal, rekursní soud jí je přiznal. Důvody: Ze spisů Ck I 86/27 jest zřejmo, že rekurentka k své žalobě na doklad zažalované pohledávky 30.557 Kč 35 h předložila výtah z knih, z něhož vychází právě uvedená pohledávka. Tím jest tato pohledávka co do 30.557 Kč 35 h náležitě osvědčena a činí celkem tato pohledávka podle přihlášky, včítajíc v to úroky 2.750 Kč 15 h a útraty 505 Kč 50 h celkem 33.812 Kč 98 h. Dlužník sice navrhl při vyrovnačím roku, by rekurentce oduznáno bylo právo hlasovací pro tuto pohledávku, protože proti ní ve sporu uplatňoval vzájemné pohledávky, rovnající se co do výše přihlášené pohledávce. Jest sice správné, že dlužník v žalobní odpovědi uplatňoval vzájemné pohledávky, leč rekursní soud nepokládá tím vzájemné pohledávky za osvědčené proto, že rekurentka předložila dopis právního dlužníkova zástupce ze dne 25. srpna 1927, v němž se dotazuje, jakým způsobem by spornou věc vyrovnala. Z toho následuje, že dlužník jest si vědom, že jest dlužníkem rekurentky, neboť kdyby jí nic nedluhoval, zajisté by se nedotazoval, jakým penízem by se rekurentka vyrovnala. Tím stává se uplatnění vzájemných pohledávek pochybným a nelze je proto pokládati za osvědčené. Důsledkem toho všeho pokládá soud rekursní pohledávku rekurentky v uvedené výši za osvědčenou a přiznal jí proto právo hlasovací pro tuto pohledávku, čímž ovšem není zjištěna pohledávka sama, neboť vyrovnačím řízení nezná zjišťování pohledávek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 7895.

Nelze vyhověti návrhu na zrušení exekuce podle § 40 ex. ř., byl-li v době, kdy exekuční soud rozhodoval o návrhu, sporným předpoklad úplného splnění veškerých závazků dlužníkůvých. Není úkolem soudu, by prováděl šetření o tom, zda a kolik dlužník ještě dluhuje.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 188/28.)

Návrhu dlužníka, by byla zrušena exekuce vnuceným vkladem zástavního práva, ježto prý dlužník zaplatil vymáhané pohledávky, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 16 knih. zák. a posledního odstavce § 216 ex. ř. vztahuje se exekuční právo zástavní též na veškeré procesní a exekuční útraty, jež vznikly vymáháním pohledávky. Povinná strana zaplatila ovšem jistinu a úroky, avšak tím vymáhající věřitelka nebyla uspokojena, ježto nebylo jí zapláceno vkladné ze všech vymáhaných pohledávek. Z ustanovení § 27 druhý odstavec a § 200 čís. 4 ex. ř. jest zřejmo, že zrušení exekuce pro věřitelovo uspokojení předpokládá, že dlužník zaplatil věřiteli jistinu se vším příslušenstvím. Zrušení exekuce jest tedy přípustno pouze tehdy, když dlužník zaplatil veškeré exekuční útraty,

jež byly soudu známy a jím určeny v době vydání zrušovacího usnesení. Na vyrozumění povinného o výši těchto exekučních nákladů není závislým vznik věřitelova nároku na jich zaplacení a věřitele možno považovati za uspokojena ve smyslu § 40 ex. ř. první odstavec teprve tehdy, když zapraveny byly i veškeré vedlejší pohledávky. Z toho, že vkladné, jehož výši lze v tomto případě snadno zjistiti, ještě nebylo vyměřeno, nelze dovozovati, že ve smyslu § 40 ex. ř. vymáhající věřitelka byla uspokojena. Bylo na straně povinné, by aspoň nabídla po případě složila ve prospěch vymáhající věřitelky přiměřenou jistotu za vkladné, chtěla-li s úspěchem navrhnouti zrušení exekuce pro uspokojení vymáhající věřitelky. Jelikož v době rozhodnutí o zrušení návrhu povinná strana dluhovala straně vymáhající vkladné, neměl soud první exekuci podle § 40 ex. ř. zrušiti (srov. čís. 2554 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel domáhal se zrušení exekucí podle § 40 ex. ř., opíraje návrh o skutkovou okolnost, že čtyři exekučně vymáhané pohledávky vymáhající věřitelky byly jí úplně zaplacený. Než vymáhající věřitelka tento skutkový předpoklad použití § 40 ex. ř. popřela, prohlásivši ve svém vyjádření, že povinný jí dosud dluhuje poplatek za vkladné ze všech čtyř exekucí, dosud nevyměřený. V době, kdy exekuční soud rozhodoval o návrhu povinného, byl tudíž předpoklad úplného splnění veškerých závazků dlužníkových z titulů exekučních sporným a nebylo úkolem prvního soudu, by prováděl šetření o tom, zda a kolik povinný ještě dluhuje vymáhající věřitelce na vymáhaných pohledávkách, nýbrž bylo jeho návrh jako nevyhovující zákonnému předpokladu § 40 ex. ř. zamítnouti, jak se stalo napadeným usnesením, zvláště když případné obmezení exekuce nebylo navrhováno a nebylo v době, kdy první soud o návrhu rozhodoval, pro takové omezení potřebného skutkového podkladu.

Čís. 7896.

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. nestačí pouhá možnost škodlivého jednání dlužníkovy, nýbrž dlužno osvědčiti jeho pravděpodobnost. K osvědčení pravděpodobnosti nestačí o sobě nutnost vykonání rozsudku v cizině.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 192/28.)

Manželka domáhala se na manželi placení výživného a učinila návrh na dvojí prozatímní opatření, jednak placením výživného za sporu, jednak zákazem manželi, by nenakládal jednotlivými svými svršky, uloženými v tuzemsku u různých osob, a zákazem schovatelům těchto svršků, by je nevydali manželi. Toto druhé prozatímní opatření s o u d p r v é s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d zamítl návrh na vydání prozatímního opatření. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.